

Inhoud

Hoofdstuk 1	Betalen zul je	5
Hoofdstuk 2	Een bijzondere opdracht	18
Hoofdstuk 3	Een beschermengel?	27
Hoofdstuk 4	Naar Barcelona	38
Hoofdstuk 5	Een geschikte locatie	47
Hoofdstuk 6	La Sagrada Familia	55
Hoofdstuk 7	Stalkers in het stadion?	67
Hoofdstuk 8	Confrontatie	75
Hoofdstuk 9	Verdwijning in Barcelona	85
Hoofdstuk 10	Zenuwslopende telefoongesprekken	93
Hoofdstuk 11	Kelder van de angst	107
Hoofdstuk 12	Hulptroepen	113
Hoofdstuk 13	De baron komt	125
Hoofdstuk 14	Het eerste contact	137
Hoofdstuk 15	De tweede koffer	154
Hoofdstuk 16	Verrassende wendingen	169
Hoe het afgelopen is		182

Betalen zul je

Gespannen kijkt Jelle Heemstra door een kier in het gordijn. De zaal is nog niet voor een kwart gevuld. Er zijn nog minder mensen dan gisteren. En dat in het hoogseizoen. De zaal zou uitverkocht moeten zijn. Zacht loopt hij over het podium naar de hal van hun kleine theatertje. Achter de kassa zit zijn vrouw Clary. Ze kijkt naar de lege hal. Nog tien minuten voor de voorstelling begint. Veel zal er niet meer bij komen.

‘Hoeveel heb je in kas?’

Clary telt de biljetten. ‘Te weinig. Veel te weinig. Wat moeten we doen, Jelle?’

‘Ons omkleden. De voorstelling begint zo. Er komt toch niemand meer bij.’

In het kleedkamertje zet Jelle een hoge hoed op en slaat hij een zwarte mantel om met een goudkleurige binnenkant.

Jelle Heemstra is nu Georgini de goochelaar.

Naast hem doet Clary haar paarse pruik op en zet met rode lippenstift haar lippen nog eens aan. Dan klimmen ze de trap op naar het podium.

Clary pakt een microfoon. ‘Na grote successen in New York en Las Vegas nu eindelijk in Assen. Dames en heren. Een warm applaus voor Georgini de goochelaar.’

Ze trekt het gordijn open. Jelle trekt een grijns van oor tot oor en stapt het podium op. Een mager applausje klinkt.

Hij begint met de truc met de balletjes. Hij jongleert drie pingpongballen door de lucht en laat ze ineens verdwijnen. Een verbaasd gemompel klinkt.

‘Dames en heren, applaus voor mijn liefvallige assistente Clarissa.’

Clary stapt het podium op en maakt een diepe buiging.

Ze beginnen met hun voorstelling, die ze zo goed beheersen dat ze er nauwelijks meer bij na hoeven te denken. Jelle heeft de gewoonte zijn publiek te bekijken. Er zijn een paar gezinnen met kinderen. Vooral de kinderen vinden de show geweldig. Hij ziet aan de volwassenen dat ze enthousiast doen om de kinderen. Een paar mensen in het publiek vallen uit de toon. Op de voorste rij zitten twee forse kerels. Hun pakken spannen om hun gespierde armen en hun haar is kort. Ze zitten strak naar de show te kijken. Helemaal achterin zit een man alleen. Hij hangt een beetje onderuit en lijkt meer oog voor de zaal dan voor de goochelact te hebben.

Na anderhalf uur kondigt Jelle zijn laatste truc aan. De grote verdwijntruc. Clary stapt in een kast. De deur gaat dicht. Jelle pakt zwaarden en steekt ze door de kast. De kinderen kijken met grote ogen toe. Sommigen met hun handen voor hun mond. De mannen vooraan kijken ongeïnteresseerd. De man achterin strijkt met zijn hand over zijn kin alsof hij over iets nadenkt.

Als het laatste zwaard door de kast geduwd is, opent Jelle de deur aan de voorkant. De kast is leeg. Een applaus klinkt uit de zaal. Jelle maakt een buiging, sluit de deur en trekt de zwaarden uit de kast. Dan zwaait hij een kleed over de kast. Hij maakt een geheimzinnig gebaar met zijn handen en trekt het kleed met een ruk aan de kant. De deur knalt open en Clarissa stapt ongedeerd naar buiten. Een laatste buiging en dan valt het doek.

Als het publiek naar buiten schuifelt, zijn Jelle en Clary al in de kleedkamers. In de spiegel kijkend vegen ze de schmink van hun gezicht.

‘Heb je die kerels op de voorste rij gezien? Ik schrok me naar’, zegt Clary.

‘Waarom?’

‘Ik dacht dat het misschien kerels van Zandbergen waren.’

Jelle schrikt. Hij heeft precies hetzelfde gedacht. ‘Ben je mal. Zo’n vaart zal het niet lopen. Ik maak me meer zorgen over de bijna lege zaal.’

‘Hoe lang houden we dit nog vol?’

Jelle geeft geen antwoord. Wat moet hij zeggen? Ze zitten tot hun nek in de schulden, nog erger dan Clary denkt. Ze zeggen dat eerlijk het langst duurt. Maar hoe lang nog?

‘Kom’, zegt hij. ‘We gaan naar huis. We laten ons niet uit het veld slaan. We hebben genoeg in kas voor boodschappen.’

Hij veegt de laatste schmink van zijn gezicht. ‘Ik sluit af.’

De kruk kraakt als hij overeind komt. Via het gangetje komt hij op het podium. De zaal is leeggestroomd. Hij schuift het gordijn een eindje aan de kant. Met een handige sprong wipt hij van het podium. Hij loopt langs de rijen stoelen naar de hal. Ook daar is niemand meer. Hij schuift de grendels op de deuren en doet de buitenverlichting uit, dan de verlichting in de hal en de zaal. In het donker loopt hij naar de zaal terug. De groene bordjes van de nooduitgangen geven net genoeg licht om het podium te vinden. Als hij terug in de kleedkamer is, veegt Clary net wat schmink van haar oor.

‘Heb je afgesloten?’

‘Ja, alles is op slot en de lichten zijn uit.’

‘Waren die kerels weg?’ vraagt Clary.

‘Ja, natuurlijk. Maak je geen zorgen.’

‘Wat moesten die gasten hier? Ze keken strak voor zich uit alsof de hele show ze niks interesseerde.’

‘Wat maakt dat uit. Ze hebben betaald. Ze hoeven niet te lachen, als ze maar betalen’, vindt Jelle.

Clary werpt het doekje op de schminktafel. Ze komt overeind en slaat haar armen om Jelles hals. ‘Je hebt er toch geen spijt van dat je je oude leven opgegeven hebt?’

‘Nee. Toen had ik geen financiële zorgen, maar wel andere zorgen. Ik heb dit liever.’

Hij kust haar zacht op haar neus. ‘Jij hoort bij dit nieuwe leven en dat maakt alles de moeite waard. Ik zou niet meer terug willen.’

Clary legt haar hoofd op zijn schouder. ‘Lieverd, ik hou van je. We komen er wel door.’

Tien minuten later zitten ze in de auto. Jelle start. De motor hoest een paar keer voor hij aanslaat. Clary kijkt geschrokken opzij. ‘Krijgen we hem nog een keer door de apk?’

Jelle klopt de meer dan twintig jaar oude wagen op het dashboard. ‘Da’s nieuwigheid, dat gaat wel over.’

Hij kijkt in de spiegel en voegt in in het verkeer. Zijn Porsche reed een stuk beter. Als hij opnieuw in zijn spiegel kijkt, ziet hij dat er nog een auto van de stoeprand loskomt. Meteen is hij gespitst. Wordt hij gevolgd? Hij schudt zijn hoofd. Dat hoorde bij zijn oude leven. Constant op je hoede, altijd alert. Als hij de bocht omslaat, volgt de wagen hem nog steeds. Als hij de ring oprijdt, lijkt de achtervolger op te lossen in de verkeersstroom. Zie je wel, hij ziet leeuwen en beren waar ze niet zijn.

Ze stoppen bij een supermarkt. Clary kijkt in de bak waarin de afgeprijsde spullen liggen. Lekker, een paar slavinken voor de helft van de prijs. Ook goedkope boterhamworst. Niet echt lekker, maar beter dan droog brood. Met een mandje vol lopen ze naar de kassa. Clary rekest af.

‘We eten slavinken vanavond.’

‘Lekker.’

Een halfuurtje later spetteren de slavinken in de pan. Clary braadt het vlees vast. Jelle schilt een paar aardappels. Intussen leest hij de koppen van de gratis krant die hij uit het winkelcentrum mee heeft genomen. Eigenlijk zouden ze moeten

adverteren. Maar dat is duur. Via de website krijgen ze nog wel eens een uitnodiging om een verjaardagspartijtje van rijkeluis-kinderen op te vrolijken. Straks zal hij de e-mail nog even controleren. Wie weet is er nog ergens een opdracht.

Buiten klinkt gerinkel. Jelle legt zijn schilmesje neer. Nog eens gerinkel. Vlug zet hij de aardappelbak op tafel en spurt naar het voorraam. Meteen ziet hij wat er aan de hand is. Naast de auto, die hij in het smalle straatje pal voor de deur geparkeerd heeft, staat een boomlange vent. Met een honkbalknuppel slaat hij de achterruit van de auto aan splinters. Op de motorkap ligt een hagelbui van glasscherven. De voorruit ligt er al uit. Rang! Een zijruit. Vroeger zou hij met een mes naar buiten gestoven zijn. Nu rent hij naar de keuken.

‘Clary, ga naar boven.’

‘Wat is er?’

‘Snel, naar boven!’

Clary kijkt gespannen naar Jelles gezicht. Een bons op de deur. Jelle ziet dat het kettinkje niet vastzit. Snel rent hij erheen en schuift de ketting in het gootje.

‘Doe open, anders trappen we de deur eruit.’

‘Jelle, wie zijn dat?’

Jelle deinst achteruit naar de keuken. Daar trekt hij een groot vleesmes uit het blok. ‘Die kerels van de voorste rij, denk ik. Ga nou naar boven.’

Clary gaat pal voor Jelle staan. ‘Leg dat mes neer. Het is het niet waard. Ik wil niet dat je weer de gevangenis indraait. Jelle, als-jeblijft, leg dat mes neer.’

Jelle snuift hoorbaar. Dan smijt hij het mes op het aanrecht. ‘Ik kan dit toch niet over mijn kant laten gaan?’

‘Dat kun je wel. Ons huisraad is geen cent waard.’

Een klap met een knuppel. De ruit in de deur vliegt aan scherven. Een hand tast naar binnen. Een hand met een zwarte handschoen.

‘Clary, snel naar boven, verstop je.’

‘Nooit, ik laat je niet alleen.’

De hand vindt de deurknop. De deur gaat tien centimeter open, dan staat het kettinkje strak. Een gemompeld scheldwoord. Een trap van een zware laars. De schroeven waarmee het kettinkje vast is gezet, scheuren uit het hout. De deur klapt tegen de muur.

Een man stapt binnen. Hij heeft een bivakmuts over zijn hoofd. In zijn hand houdt hij een knuppel. Hij geeft een klap opzij. De spiegel in de gang spat in diggels en valt op de grond.

Clary kruipt rillend achter de rug van Jelle. Een tweede man stapt binnen. Nog zo’n beer van een vent. Ook hij heeft een bivakmuts op en een knuppel in zijn hand. Achter hem stapt een derde man naar binnen. Een man in een keurig pak. Hij blijft tussen de twee reuzen staan en wijst naar de kamer. ‘Zouden de heer en mevrouw Heemstra zo vriendelijk willen zijn in de kamer op de bank te gaan zitten?’

Jelle slaat zijn arm om Clary heen en leidt haar naar de kamer. Daar gaan ze op de bank zitten. De kleinste man pakt een van de stoelen van de eettafel en draait die langzaam om. Dan gaat hij zitten. Met zijn armen leunt hij op de leuning.

Doordringend kijkt hij afwisselend naar Clary en Jelle.

‘Wanneer zijn jullie van plan meneer Zandbergen te betalen?’

Jelle probeert strak te kijken. ‘Zodra we geld hebben.’

‘En wanneer denken jullie geld te hebben?’

Jelle knikt met zijn hoofd naar de twee zwaargewichten. ‘Ik neem aan dat dat dezelfde jongens zijn die vanavond op de voorste rij zaten. Dan hebben ze ook gezien hoe druk het was. We hebben amper genoeg geld verdiend om vandaag boodschappen te doen.’

De man doet een greep in zijn zak en haalt een stiletto tevoorschijn. Zorgvuldig begint hij zijn nagels schoon te maken.

‘Kijk, dat jullie vlooientheatertje niet loopt is niet het probleem

van meneer Zandbergen. Die heeft jullie vijftigduizend euro geleend om de zaak te verbouwen. Dat de banken jullie geen geld meer wilden lenen was natuurlijk al een teken aan de wand. Meneer Zandbergen heeft jullie nog een kans gegeven. Maar zoals het nu lijkt, kan meneer Zandbergen naar zijn centen fluiten. En dat gaat meneer Zandbergen niet doen. Vroeger deed je weleens een klusje voor ons. Dat zou je weer kunnen doen. Ik weet een klusje dat je tienduizend op kan leveren. Dat zou een mooie eerste aanbetaling zijn. Nou?

‘Ik werk niet meer voor Zandbergen. Ik werk voor niemand. Ik werk voor mezelf’, zegt Jelle.

De kleine man laat een schamper lachje horen. ‘Je werkt voor jezelf? Vroeger reed je in een Porsche. Kijk nou eens naar dat barrel dat je voor de deur hebt staan.’

Hij wijst om zich heen. ‘Een tussenwoninkje in een provincie-stadje. Wat is er met je gebeurd? Je zou in een villa kunnen wonen. Kom toch terug, jongen.’

Jelle voelt dat Clary hem steviger beetpakt. ‘Jelle werkt niet meer met tuig als jullie.’

Even fonkelt er iets in de ogen van de man. ‘Niemand heeft jou iets gevraagd, met je vrome gezicht.’

Jelle veert op, maar Clary trekt hem naar beneden. De twee bodybuilders nemen een dreigende houding aan.

Buiten klinkt het doordringende gesnerp van een sirene.

De kleine man kijkt opzij. ‘Het lijkt erop dat een van de burens de politie gebeld heeft. Dat is een voordeel van deze buurt: de mensen houden elkaar wel in de gaten.’

Haastig vist hij met zijn vingers een kaartje uit zijn binnenzak. ‘Dit is mijn nummer. Als je bereid bent een klusje voor Zandbergen te doen, bel dan. Binnenkort komen we weer. Als je voor die tijd een klusje hebt gedaan, drinken we een kopje koffie en bespreken we netjes de rest van de afbetaling. Zo niet, dan willen we tienduizend euro, meteen. En als je dat niet klaar hebt

liggen, berg je dan maar. Er staat hier wel niet veel, maar als wij geweest zijn, staat er niks meer. En een theatertje gaat zomaar in vlammen op. We weten dat je niet verzekerd bent omdat je de premies niet betalen kunt.'

Dan kijkt hij vriendelijk naar Clary. 'Een ziektekostenverzekering hebben jullie nog wel. En geloof me, als meneer Zandbergen zijn geld niet krijgt, gaan jullie die hard nodig hebben.'

Vervolgens springt hij energiek van de stoel en trapt die in een hoek. 'Kom jongens, door de achterdeur.'

De drie kerels hollen naar de gang. Clary en Jelle horen ze door de keuken rennen. De deur klapt dicht en weg zijn ze.

Clary laat zich snikkend tegen Jelle aan zakken. 'Wat moeten we doen?'

Jelle trekt haar dicht tegen zich aan. 'Ik weet het ook niet meer.'

In de gang klinkt de bel. 'Hallo, is daar iemand?'

Jelle laat Clary los en komt overeind. Hij loopt naar de gang. In de deuropening staat een agent. Over zijn schouder kijkt een jongere collega.

'De burens hebben gebeld. Ze zeiden dat er hier gevochten werd.'

'D'r is niks aan de hand', probeert Jelle.

'Nee, dat kan ik wel zien', zegt de agent ironisch. 'Wat is er gebeurd?'

'We hebben bezoek gehad. Twee kerels hebben eerst de ruiten uit mijn auto geslagen en daarna de deur ingetrapt.'

'Kende u die mannen?'

'Ze hadden bivakmutsen op. Ik heb ze niet herkend', zegt Jelle. 'Maar waarom hebben ze dit gedaan, denkt u?'

'Dat hebben ze niet verteld. Dit is geen leuke buurt om te wonen. Gelukkig hoorden ze jullie sirene. Ze zijn ervandoor door de achterdeur.'

'Ik zal eens even kijken', stelt de jonge agent voor. 'Wie weet hebben ze sporen achtergelaten.'

‘Laat me niet lachen’, schampert Jelle. ‘Ook al vind je prachtige voetafdrukken, wat dan nog? Ze hebben niks gestolen. Ik kan me niet voorstellen dat jullie hier veel werk van maken. Laat ons nou maar met rust. Ik timmer een plaatje voor de deur en morgen haal ik een stukje glas.’

De agent vraagt steeds door, maar Jelle houdt het bij vage antwoorden. Geen politie. Alsjeblieft geen politie. Ten slotte vertrekken de agenten. Als Jelle de deur dicht wil trekken, komt de buurman aanlopen.

‘Problemen, Jelle, jongen?’

‘Nee, dat valt wel mee.’

‘Valt wel mee, man, je hele voordeur is aan gort.’ De buurman kijkt steeds naar binnen. ‘Tjonge, je spiegel man. Daar zie je niet veel meer in.’

‘D’r was toch al niet veel te zien.’ Wat Jelle betreft mag de buurman wel naar zijn eigen huis gaan. Maar de man legt een hand op zijn schouder. ‘Kan ik echt niet wat voor je doen, jongen?’

Jelle voelt zich week worden. De tranen zitten hem hoog. ‘Heb je een stukje plastic of board om voor het gat te slaan?’

‘Ik denk dat ik nog wel een glasplaatje heb staan. Als jij nou de glaslatten loshaalt en de scherven eruit peutert, zal ik eens zien.’

Jelle zoekt een schroevendraaier en wrikt de glaslatten los.

Clary komt de gang binnen. ‘Wat ben je aan het doen?’

‘Buurman heeft nog een stukje glas. Zet jij even een bak koffie?’

De buurman komt terug met een stuk matglas en een glassnijder. Het stuk glas is iets te groot. De buurman meet af, legt de glasplaat op de keukentafel en trekt een kras met de glassnijder. Dan tikt hij tegen de onderkant van het glas. Een barst trekt in de glasplaat. Een duw op de tafelrand en het glas is op maat. Ze zetten het vast met een paar spijkertjes.

‘Morgen even een tube kit halen en vastlijmen.’

Jelle knikt. ‘Bedankt, zo red ik me er verder wel mee. Hoeveel moet je hebben voor het glas?’

‘Niks, doe me maar even een pilsje.’

Clary geeft Jelles laatste flesje aan de buurman. Zelf nemen ze een kop koffie. Gelukkig blijft de buurman niet plakken. Hij vist nog een paar keer naar de oorzaak, maar Jelle maakt hem niet wijzer. Een kwartiertje later stapt de buurman op.

Aan de overkant van de weg staat een man in de schaduw van een boom. Hij leunt tegen de stam en wacht. Hij heeft gezien dat de mannen een glasplaat in de deur zetten. Nu ziet hij de buurman afscheid nemen en vertrekken. Hij wacht tot de buurman de deur van zijn eigen huis achter zich dichttrekt. Hij kijkt op zijn horloge. Tien minuten nog. Hij tikt een sigaret uit een pakje en steekt er de brand in. Langzaam kruipen de minuten voorbij. Ten slotte schiet hij de peuk weg, trekt zijn leren hoed wat lager over zijn voorhoofd en loopt de straat over. Daar drukt hij bij de Heemstra’s op de bel.

Clary veert geschrokken overeind. Met grote schrikogen kijkt ze naar Jelle. Ze zitten aan de keukentafel en eten hun late maal. Jelle schuift het bord met de half opgegeten slavink van zich af. Langzaam loopt hij naar de deur. Het kettinkje hangt slap naar beneden met de twee schroeven er nog aan. De ruit zit maar met een paar spijkers vast. Als het die kerels weer zijn, hoeven ze geen enkele moeite te doen om binnen te komen.

Hij zucht diep en probeert zo zelfverzekerd mogelijk te klinken. ‘Wie is daar?’

‘Het einde van al je problemen.’

Jelle weet niet wat hij hoort. ‘Wie is dat?’

‘Mijn naam noem ik niet. Maar als je me binnen laat, heb ik de oplossing voor al je problemen, Jelle.’

‘Wie ben je? Hoe ken je me?’

‘Ik weet heel veel van je, Jelle Heemstra. Je bent goochelaar en ex-dief. Je hebt een schuld van vijftigduizend euro bij Zandbergen. Je kunt niet betalen, maar je wilt niet terugvallen in je oude leven. Ik kan je helpen, en jij kunt mij helpen. Maar dat ga ik niet door deze matglazen plaat met je bespreken.’

Nog even aarzelt Jelle. Dan trekt hij de deur open. Op de stoep staat een fors gebouwde man met een lange leren jas aan en een leren hoed op. In zijn hand houdt hij een aktetas.

Jelle doet een stap opzij. ‘Kom binnen.’

De man stapt over de drempel. Zijn schoenen knarsen op de splinters die nog in de gang liggen.

‘Loop maar door naar de keuken.’

Clary kijkt bang als ze de vreemde man binnen ziet komen.

‘Wie is dat?’ fluistert ze.

‘Hij zegt dat hij de oplossing voor al onze problemen heeft.’

Clary legt haar vork neer. ‘Jelle, wat krijgen we nou weer?’

De man gaat bij de keukentafel zitten. ‘Clary, ik kan jullie echt helpen.’

‘Clary? Kent u mij? Wie bent u eigenlijk?’

De man zet zijn ellebogen op tafel en zet zijn vingerpunten tegen elkaar.

‘Noem mij maar Pol, afkorting van probleemoplosser. Het is voor iedereen beter dat je mijn naam niet kent. Ik zoek dingen uit. Ik weet dingen. Ik weet dat jullie Clary en Jelle Heemstra zijn.’

‘Hij weet veel meer’, zegt Jelle. ‘Hij weet van onze problemen.’

Clary kijkt fel naar de vreemde gast. ‘Wat hebt u daarmee te maken?’

‘Ik kan ze oplossen, en meer dan dat’, zegt de man rustig.

‘Niemand kan ons helpen!’

Jelle steekt zijn handen op. ‘Laat hem nu eerst zijn verhaal eens doen.’

De man wacht even. Clary knikt.

‘Jullie zijn Clary en Jelle Heemstra. Jelle komt uit een, laten we het voorzichtig zeggen, een aparte huishouding. Hij groeide op voor galg en rad en kwam via de kleine in de grote criminaliteit terecht. Een hele handige jongen. Bankrover, kluiskraker, inbreker, noem het maar op, Jelle kon het. Maar uiteindelijk werd hij toch gepakt en veroordeeld tot acht jaar cel. Jelle draaide de bak in, en toen kwam Clary in beeld.’

‘Hoe weet u dat allemaal?’ wil Clary weten.

‘Dat zei ik al, ik zoek dingen uit. Net zoals Jelle alles kan stelen, kan ik alles te weten komen.’

‘Ga verder’, nodigt Jelle uit.

‘In de gevangenis kwam je in contact met Clary. Ze bezocht als vrijwilliger vanuit haar kerk mensen in de gevangenis. Er was al vrij gauw een klik tussen jullie. Je begon de kerkdiensten in de gevangenis te bezoeken. Dat sprak je aan. Jullie liefde werd dieper. Het kwam tot een huwelijk. Dat had wel wat voeten in de aarde. Binnen Clary’s familie reageerde niet iedereen even enthousiast toen Clary vertelde met een man met een crimineel verleden te willen trouwen. Dat jullie een goocheltheater gingen runnen, viel in Clary’s kerk ook niet goed. Maar jullie zetten door en kozen je eigen weg. Toch werd jullie theatertje geen succes. Jullie dachten dat een grondige verbouwing en de aanschaf van nieuwe spullen, waar jullie een spectaculairdere show mee konden neerzetten, de oplossing zou zijn. De bank zag het niet zitten, dus zocht je contact met Zandbergen. Die wilde wel vijftigduizend euro investeren. Waarschijnlijk zag hij je theater ook niet zitten, maar hij wilde je dolgraag terug in zijn organisatie, en zo had hij een manier om je in de tang te nemen. En dat is hem aardig gelukt. Jij wilt niet terugvallen in je oude leven. Omdat je dat je vrouw beloofd hebt, maar ook omdat je nu gelooft en vindt dat zo’n leven niet past bij een christen.’

Jelle kijkt hem onderzoekend aan. ‘Je weet er nogal wat van.’

‘Ik stond buiten toen die kleerkasten van Zandbergen langskwamen. Ik denk dat ze je nu de duimschroeven echt hebben aangezet. Ze zullen je het aanbod gedaan hebben om terug te komen, en anders zul je ervan lusten.’

Clary huivert. ‘En wat hebben we eraan dat u dat hier allemaal komt vertellen? U denkt dat u de oplossing voor onze problemen hebt? Ik geloof er niks van!’

Jelle knikt. ‘Ik heb lang genoeg meegedraaid in de criminaliteit om te weten dat niks voor niks komt. U komt met een oplossing, maar daar moet ik wel wat voor doen. En iets wat ik waarschijnlijk niet wil.’

‘Daar heb je gelijk in. Mijn voorstel levert jullie tweehonderdduizend euro op. Je kunt Zandbergen met rente terugbetalen. En dan heb je nog een mooi kapitaal over. Je hebt je kans om met een schone lei te beginnen.’

‘Niemand betaalt twee ton voor een eerlijk klusje.’

‘Dat klopt ook. Jullie moeten er wel iets voor doen. Iets riskants.’

Jelle heft zijn handen op. ‘Hou maar op. Ik doe het niet. Ik wil niets crimineels doen, en ik ga mezelf ook niet in gevaar begeven. Ik ben bang dat u hier voor niets naartoe gekomen bent. Meneer Pol, u zoekt maar iemand anders.’

‘Dat kan ik niet. Voor deze klus heb ik een eerlijke boef nodig, om het zo maar even te noemen. En die zijn er niet veel. Ik heb je juist nodig omdat ik gebruik wil maken van je kunde als ex-crimineel. Maar ik kan je alleen gebruiken als je geen crimineel wilt zijn. Zou je me niet eerst eens uit laten praten? Ik weet bijna zeker dat jullie deze kans met twee handen aan zullen grijpen’, dringt meneer Pol aan.

‘Als christen kan ik niet iets crimineels gaan doen.’

‘Luister nou eerst maar eens.’

Even is het stil.

‘Nou, goed dan. Laat maar eens horen’, zegt Jelle.